

Arrest

nr. 164 597 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen begin 2013 in het bezit van een visum kort verblijf.

Op 17 november 2014 stuurt de Dienst Vreemdelingenzaken in antwoord op een vraag van de stad Leuven informatie door in het kader van een onderzoek voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn Belgische negentienjarige partner.

Op 25 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker dient een beroep in tegen dit bevel dat gekend is onder het rolnummer 172 160. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 160 859 van 27 januari 2016 wordt dit beroep verworpen.

Op 10 april 2015 ontvangt de Dienst Burgerzaken van de stad Leuven de benodigde documenten inzake de aangifte van een huwelijk.

Op 10 april 2015 maakt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven een meldingsfiche op van het voornemen van een vreemdeling in onwettig of precair verblijf om een huwelijk af te sluiten inzake verzoeker en zijn Belgische partner en hij weigert het huwelijk te voltrekken.

Het parket geeft een negatief advies inzake het voorgenomen huwelijk.

Op 5 juni 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

Op 26 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: M. voornaam: H. geboortedatum: (...)1993 geboorteplaats: K. nationaliteit: Tunesië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 26/03/2015.

Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P.M. °(...))1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 26/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P. M. °(...))1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft een Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 26/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P.M. °(...))1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, W. V.P., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van de politie van Leuven

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum 127bis Steenokkerzeel

de betrokkene, M. H. op te sluiten in de lokalen van het centrum 127bis Steenokkerzeel. (...).”

Op 26 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten opzichte van verzoeker. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met rolnummer RvV X.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid omdat het bevel genomen is in het kader van een gebonden bevoegdheid.

Vooreerst wijst de Raad erop dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen is gebonden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, mag dit niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013, AV, nr. 116 003). Een dergelijke verplichting geldt uiteraard niet indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich mee zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Doc.Parl., 53, 1825/001, p. 17). Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen. *In casu* wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. De gemachtigde is in deze materie dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. De exceptie van onontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij, wordt om deze redenen dan ook verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een samengenomen enig middel, werpt verzoeker de volgende schendingen op in drie onderdelen:

“Verzoeker voert de volgende middelen aan tegen de bestreden beslissing: schending zorgvuldigheidsbeginsel / redelijkheidsbeginsel. Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt : Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met PM (...)1995. Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met de in het administratief dossier bewezen rechtsfeiten. Verzoeker diende hoger beroep in tegen de weigeringsbeslissing tot huwelijkssluiting, beroep dat ontvankelijk werd verklaard. Zolang er geen beslissing hieromtrent ten gronde is genomen is de beslissing om het grondgebied te verlaten genomen niet met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door haar beslissing niet te steunen op de in het administratief dossier voorhanden zijnde rechtsfeiten. Zie naar analogie Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) nr. 65.747, 24 augustus 2011. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De Raad treedt bij het onderzoeken van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten vaststelt. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met de vaststelling onverenigbaar zijn... ..de zorgvuldigheidsplicht rust ook op de rechtsonderhorige of de burgerde verwerende partij heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing wordt vernietigd. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen die gebaseerd zijn op een correcte feitenvinding. Dat dit in casu niet het geval was zodat het middel bijgevolg ernstig is. Dat de bestreden beslissing van verwerende partij op grond van schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel dient te worden vernietigd”.

Schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet. De motiveringsplicht wordt geschonden wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362, 3 oktober 1994); Dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft

beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie is gekomen en alzo de materiële motiveringsverplichting geschonden heeft; Dat de materiële motiveringsplicht een rechtsbeginsel is van behoorlijk bestuur (RvV 1619, RvV 4727). "Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het 'afdoende' karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig". (zie M. BOES, le., nr. 238, p. 179). Dat verwerende partij de elementen waarover zij beschikte niet juist heeft beoordeeld door te stellen dat omwille van een negatief advies van het Parket van Leuven het huwelijk gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Dat zolang er niet ten gronde is beslist over deze materie, kwestieuze beslissing dient te worden vernietigd. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd. Artikel 74/13 Vw. bepaalt uitdrukkelijk dat verweerster bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de derdelandsonderdaan. Hieruit volgt dat het bevel afdoende dient gemotiveerd te zijn met betrekking tot het hoger belang van de kinderen, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoekers. Elke motivering in casu ontbreekt. De motivering is gebrekkig, reden waarom kwestieus bevel dient vernietigd te worden".

"Schending artikel 8 en 12 EVRM en schending van artikel 5 van Richtlijn 2008/115. Er mag geen bevel worden afgeleverd of dit bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met het EVRM. Het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet verweerster rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Zolang er niet ten gronde is beslist over het feit dat het huwelijk tussen betrokkene en mevrouw P. kan worden afgesloten, met andere woorden, over het feit dat er in casu al dan niet sprake is van een schijnhuwelijk, kan betrokkene niet gedwongen worden uitgezet. Een gedwongen repatriëring zou immers artikel 8 EVRM schenden. Door aan verzoeker een BGV af te leveren mét opsluiting ontnemt verweerster aan het gezin de mogelijkheid het verblijf van verzoeker te regulariseren. Verweerster heeft tevens nagelaten een belangenafweging te doen, haar beslissing is in strijd met artikel 8 en 12 EVRM en is niet proportioneel aan het beoogde doel. Er wordt door verwerende partij niet aangetoond dat een verwijdering van verzoeker met zijn partner noodzakelijk en in zijn belang voor de openbare orde is, zodat de schending van artikel 8 en 12 EVRM vaststaat. Verzoeker kan niet begrijpen dat een gedwongen repatriëring mét inreisverbod voor de duur van 2 jaar geen breuk betekent van de familiale relaties en bijgevolg geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Zolang over deze situatie niet ten gronde is beslist houdt een verwijderingsmaatregel een ernstige schending in van het recht op een gezinsleven en vormt deze beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden".

4.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Terwijl: het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tót haar besluit is gekomen (R.v.St. 7 december 2001, nr. 101.624). Zoals hieronder zal blijken, is verwerende partij niet onredelijk tot haar besluit gekomen. Wat betreft de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tót uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass.,

10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) werd opgelegd en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is. Het bevelscomponent van de bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen: Artikel 7, § 1, 1°, artikel 27, §§ 1 en 3, en artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 26/03/2015. Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P. M. °(...))1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. " De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij diende te worden afgegeven. Een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld '[...] wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; dat met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is; dat alzo wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, niet is het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel is dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding;" (R.v.St., nr. 82.301 van 20.09.1999). Er dient vastgesteld te worden dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen. Verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris niet correct zijn.

Terwijl: het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenfinding, zodat zij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

Terwijl: verwerende partij zich in de bestreden beslissing wel degelijk kon baseren op de beslissing van de burgerlijke stand te Leuven waarbij werd geweigerd het huwelijk te voltrekken. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep heeft namelijk geen schorsende werking. De persoonlijke verschijning voor de familierechtbank is niet vereist. Vorderingen die betrekking hebben op de weigering van wettelijke samenwoning en huwelijk zoals bedoeld in respectievelijk artikel 1476quater, vijfde lid en artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, ressorteren namelijk niet onder de gevallen waarin krachtens artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. De belangen van de verzoekende partij worden dus niet in het minst geschaad doordat zij niet aanwezig kan zijn bij de procédure voor de familierechtbank (RW, nr. 135.119 van 16 december 2014).

In het geval de procédure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat verzoeker alsnog in het huwelijk mag treden, kan de verzoekende partij bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een vraag tot opheffing van het inreisverbod, evenals een visumaanvraag indienen op grand

van dit voorgenomen huwelijk. Terwijl: artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Uit deze bepaling volgt echter geen motiveringsverplichting. Het is voldoende dat die afweging impliciet gebeurd is (RW, nr. 88.575, 28.09.2012). In casu blijkt duidelijk uit het dossier dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker. In de beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd: "Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P. M. °(...))1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. "

Terwijl: verder dient te worden opgemerkt dat een vreemdeling geen verblijfsrecht kan putten uit een voorgenomen huwelijk of een samenwoning. Er kan op gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds meerdere malen heeft vastgesteld dat "de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St., nr. 159.485 van 1 juni 2006)." (R.v.V., nr. 4683 van 11 december 2007) Ook de Raad van State was eerder reeds van oordeel dat het recht om in het huwelijk te treden iemand niet vrijstelt "om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten, zoals vooropgesteld in het artikel 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" (R.v.St., nr. 166.189 van 20.12.2006). Bovendien schendt de bestreden beslissing art. 12 E.V.R.M. niet aangezien deze beslissing verzoeker niet verbiedt om in het huwelijk te treden. "Het recht om te huwen, vervat in artikel 12 van het EVRM, vormt bovendien geen beletsel voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijft (R.v.St., nr. 39.756, 16juni 1992)." (R.v.V., nr. 4065 van 27 november 2007). Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, 38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, 63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan dat er hinderpalen zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RW, nr. 123.945 van 15 mei 2014). Hoe dan ook, het louter wettelijk samenwonen of huwen verschaft op zich niet automatisch een verblijfsrecht noch verhindert dit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Wat er ook van zij, de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekende partij definitief van zijn partner wordt verwijderd. Hij zal enkel tijdelijk het land moeten verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal gesteld hebben van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. De middelen zijn onontvankelijk, minstens ongegrond".

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op

een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, hij onderwerpt deze immers aan kritiek, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook verder besproken daar waar de draagkracht van de motieven die de bestreden beslissing schragen, worden onderzocht (punt 4.3.7.).

4.3.3. Waar verzoeker de schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet aanvoert, kan volstaan worden met de vaststelling dat deze vermeende schending niet blijkt uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing van 26 oktober 2015.

Artikel 8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Een eenvoudige lezing van de opgegeven motieven van de bestreden beslissing leert immers dat er wel degelijk een toegepaste bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt vermeld, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet, het gegeven dat verzoeker *“verblijft in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*. Een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet ligt dan ook niet voor.

4.3.4. Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, geldt dat dit beginsel inhoudt dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker betoogt dienaangaande als volgt in diens inleidend verzoekschrift: *“Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met de in het administratief dossier bewezen rechtsfeiten. Verzoeker diende hoger beroep in tegen de weigeringsbeslissing tot huwelijkssluiting, beroep dat ontvankelijk werd verklaard. Zolang er geen beslissing hieromtrent ten gronde is genomen is de beslissing om het grondgebied te verlaten genomen niet met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerster heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door haar beslissing niet te steunen op de in het administratief dossier voorhanden zijnde rechtsfeiten”*.

De Raad merkt op dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing wel degelijk kon baseren op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Leuven van 5 juni 2015 waarbij werd geweigerd het huwelijk te voltrekken. Verzoeker voert aan tegen deze beslissing luidens artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek een ontvankelijk beroep te hebben ingesteld. De Raad merkt hierbij op dat een dergelijk ingesteld beroep geen schorsende werking heeft zodat de gemachtigde op grond van een correcte feitenvinding kon verwijzen naar deze beslissing van 5 juni 2015.

4.3.5. Bovendien is de persoonlijke verschijning van verzoeker voor de familierechtbank niet vereist. Vorderingen die betrekking hebben op de weigering van wettelijke samenwoning en huwelijk zoals bedoeld in respectievelijk artikel 1476^{quater}, vijfde lid en artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek, ressorteren namelijk niet onder de gevallen waarin krachtens artikel 1253ter/2 van het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. De belangen van verzoeker worden dus niet in het minst geschaad doordat hij niet aanwezig kan zijn bij de procedure voor de familierechtbank. Zelfs in het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat verzoeker alsnog in het huwelijk mag treden, kan verzoeker bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland een vraag tot

opheffing van het inreisverbod indienen, waar verzoeker melding van maakt in zijn verzoekschrift, evenals een visumaanvraag, op grond van dit voorgenomen huwelijk.

Waar verzoeker aangeeft dat zolang niet over deze situatie ten gronde is beslist, een verwijderingsmaatregel en een maatregel van vasthouding een ernstige schending inhouden van het recht op een gezinsleven en de beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat het niet mogelijk zou zijn voor zijn aanstaande echtgenote om de procedure inzake het onderzoek naar schijnhuwelijk alleen verder te zetten, al dan niet in combinatie met correspondentie via de Belgische ambassade in verzoekers herkomstland. Zelfs indien verzoekers aanwezigheid in België alsnog vereist zou zijn, kan nog worden gewezen op de mogelijkheid om in het herkomstland een visum type C met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België aan te vragen, waarbij niet is aangetoond dat het niet mogelijk zou zijn om de noodzakelijke procedures teneinde te kunnen huwen te voltooien binnen de geldigheidsduur van dit visum. Tevens wordt verwezen naar de bespreking van artikel 8 van het EVRM in punt 4.3.12.

Wat de maatregel tot vasthouding betreft, wordt opgemerkt dat de Raad in dit verband niet bevoegd is en dat ter zitting van 20 januari 2016 is gebleken dat verzoeker inmiddels werd vrijgelaten.

4.3.6. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing van 26 oktober 2015 niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenfinding, zodat hij dienvolgens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

4.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, zoals *in casu* het geval, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst op de lezing van de motieven van de bestreden beslissing:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 26/03/2015.

Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P.M. (...)1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen noch aan te tonen dat deze onwettig zijn of niet stroken met de werkelijkheid. Zo is verzoeker niet in het bezit van een geldig paspoort noch een geldig visum. Al evenmin betwist verzoeker dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 maart 2015 heeft genegeerd. Wat de huwelijksplannen met de Belgische P.M. betreft, geldt dat het parket van de stad Leuven een negatief advies heeft afgeleverd om redenen van schijnhuwelijk dat er enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen aan verzoeker. Zodoende werd dit huwelijk dan ook geweigerd op 5 juni 2015 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven. Verzoekers betoog als zou een ontvankelijk beroep tegen deze beslissing impliceren dat de bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn, werd onder de punten 4.3.4. en 4.3.5. reeds besproken en om de daar vermelde redenen niet aanvaard.

De motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing van 26 oktober 2015 liggen, zijn dan ook duidelijk vermeld, deugdelijk en van die aard dat zij de bestreden beslissing schragen. Verzoeker toont

niet aan dat de motieven steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiele motiveringsplicht ligt dan ook niet voor.

Nu evenmin een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing blijkt, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.8. Verzoeker werpt vervolgens de schending op van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

In casu blijkt duidelijk uit de stukken van het administratief dossier en de motivering van de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het 'gezins- en familieleven' van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd: *"Betrokkene wou een huwelijk afsluiten met (P.M. °(...)) 1995). Na negatief advies van het Parket van Leuven werd dit huwelijk geweigerd op 05.06.2015 door Stad Leuven. Volgens Stad Leuven zijn er aanwijzingen dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Tunesië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. "*

4.3.9. Artikel 8 van het EVRM behelst immers precies het recht op bescherming van een gezins- of familieleven en de daaraan verbonden voorwaarden. Uit het administratief blijkt vooreerst niet dat verzoeker kinderen heeft noch dat zijn gezondheidstoestand problematisch is. Verzoeker betwist dit ook niet. Rest dan nog verzoekers gezins- en familieleven. Dienaangaande wordt er eveneens in de bestreden beslissing gemotiveerd dat na negatief advies van het parket van de stad Leuven het voorgenomen huwelijk met de Belgische P.M. geweigerd werd op 5 juni 2015 door de stad Leuven daar er aanwijzingen zijn dat het huwelijk er uitsluitend op gericht is om een er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. In die zin kan de vraag gesteld worden naar de waarachtigheid van het vermeende gezinsleven dat verzoeker onderhoudt met mevrouw P.M. Op zijn minst is niet aangetoond dat er een werkelijk gezinsleven plaatsgrijpt, te meer gelet op het verslag van het parket van de stad Leuven, dat gevoegd zit in het administratief dossier. De bestreden beslissing geeft precies de reden weer waarom verzoekers gezinsleven, hoewel in overweging genomen, geen beletsel vormt om hem de bestreden beslissing te betekenen. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking onder het punt 4.3.12.

4.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) opwerpt, stelt de Raad vast dat verzoeker dit artikel slechts nominatief vermeldt, doch nalaat enige verdere toelichting te verschaffen over de wijze waarop de bestreden beslissing van 26 oktober 2015 dit artikel dan wel precies zou schenden.

4.3.11. Waar verzoeker de schending van artikel 12 van het EVRM opwerpt, duidt de Raad er op dat dit artikel luidt als volgt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen".

Een vreemdeling vermag evenwel geen verblijfsrecht te putten uit een voorgenomen huwelijk of een samenwoning. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485). De Raad van State oordeelde reeds eerder dat het recht om in het huwelijk te treden iemand niet vrijstelt *"om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten, zoals vooropgesteld in het artikel 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen"* (RvS 20 december 2006, nr. 166.189). Het recht om te huwen, vervat in artikel 12 van het EVRM, vormt bovendien geen beletsel voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijft (RvS 16 juni 1992, nr. 39.756). De aangehaalde rechtspraak resorteert trouwens onder de letterlijke tekst van artikel 12 van het EVRM en wel in haar zinssnede *in fine*: *" (...) volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen"*.

Bovendien schendt de bestreden beslissing van 26 oktober 2015 artikel 12 van het EVRM niet aangezien deze beslissing verzoeker niet verbiedt om in het huwelijk te treden.

4.3.12. Artikel 8 van het EVRM luidt tenslotte als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker voert aan dat hij in België een relatie onderhoudt met de Belgische M.P. Verzoeker heeft geen kinderen noch andere familieleden in het Rijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, na negatief advies van het parket van de stad Leuven dit huwelijk werd geweigerd op 5 juni 2015 door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Leuven. Gelet op negatief het advies van de procureur des Konings inzake een schijnhuwelijk kan een gezinsleven met mevrouw P.M. niet zonder meer aangenomen worden. In het administratief dossier bevinden zich immers elementen die ontkrachten dat er een werkelijk gezinsleven vast te stellen valt, ook al is het beroep tegen de beslissing om het huwelijk om die reden te weigeren hangende.

Daargelaten de vraag naar een werkelijk gezinsleven van verzoeker in België, wordt opgemerkt dat, aangezien niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, er in deze stand van het geding geen inmenging is in het (vermeend) gezinsleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Tevens wordt opgemerkt dat verzoekers (vermeend) gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Bijgevolg blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoeker op het grondgebied te gedogen vanwege zijn relatie met zijn partner of zijn privéleven. Bovendien en in de mate dat er al zou worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven, blijkt uit alle voorliggende gegevens ontegensprekelijk dat verzoeker wist dat zijn (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet met concrete gegevens aantoont dat hij zijn privé- en gezinsleven niet kan verder zetten in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker wijst niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn privé- en gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn gezins- en privéleven enkel in België kan verder zetten. Verzoeker maakt zijn blote bewering dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.13. Het samengenomen enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET